

РЕШЕНИЕ

№ 6552

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **2232** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано след като с Определение от 28.02.2023г. от адм. дело № 895/2023г. по описа на АССГ е разделено производството по жалба на Г. К. Г. с постоянен адрес- [населено място], [улица], Столична община, за обявяване нищожност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3954/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д. , с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС ,до решаване на въпроса за отговорността му,но за не повече от 18м . Твърди се ,че заповедта е нищожна ,поради невъзможен предмет ,тъй като СУМПС е отнето вече с друга заповед.Счита също така ,че е опорочена формата на акта , тъй като в същата не е посочено името на лицето,на което е издадена заповедта. Моли съда да провъзгласи оспоредния акт за нищожен.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Представена е по делото моба от процесуален представител – адв. А. И., с която се поддържа жалбата и изтъква, че процесната заповед е нищожна ,поради липса на форма , липса на волеизявление и издадена от некомпетентен орган. Претендират се направените разноси, за които представя списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“- СДВР Ц. В. В. в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура - редовно в съдебно заседание не изпраща

представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Оспорената пред настоящия състав заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3954/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д. е издадена въз основа на АУАН № 601397 /02.10.2022г ,против Г. К. Г. ,който е управлявал лек автомобил „Порше К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда,установена с медиц.изследване или с техническо средство,определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух,или под въздействието на наркотични вещества или техни аналози,както и при отказ да бъде проведен с техническо средствоили да даде кръв за медицинско изследване,поради което адм.орган е приел че са налице материално-правните предпоставки на чл.171 т.1 б.б от ЗДвП.

Действително в диспозитива на горепосочената заповед , не е посочено името на нейния адресат ,което е съществено нарушение , предвид формалния характер на производството по налагане на ПАМ. Това е така , тъй като не става ясно конкретното властническо волеизявление на административния орган. Последния слеза да бъде и материално компетентен да издава заповеди за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.б от ЗДвП.Доказателства в този смисъл не са представени нито по адм.преписка ,нито в хода на съдебното производство,което обуславя наличието и на второто възражение за нищожност направено от жалбоподателя ,а именно липса на компетентност на адм.орган.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая липсват каквито и да било доказателства , че мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д. е упълномощен от ръководителя на сектор Пътна полиция в СДВР да налага ПАМ поради което съдът приема ,че не е доказано по несъмнен начин, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид и процесният административен акт е издаден при липса на материална компетентност за това, което се явява основание по чл. 146, т. 1 от АПК за обявяване на процесната заповед за нищожна.

На жалбоподателя следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноси в размер на 10 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

Предвид изхода от спора и своевременно направеното искане за заплащане на разноси, съобразно представен списък по чл.80 от ГПК, съдът сичата че в полза на жалбоподателя следва да се заплати сумата 10лв - разноси за заплатена държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град III отделение, втори състав

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3954/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д., с която на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18м

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Г. К. Г. с постоянен адрес- [населено място], [улица], Столична община, сумата от 10 (десет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: